

РЕШЕНИЕ

№ 72

гр. ХАСКОВО, 17.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ХАСКОВО, IV-ТИ СЪСТАВ, в публично заседание на втори октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АННА ВЛ. ПЕТКОВА

при участието на секретаря ГАЛЯ Т. КИРИЛОВА
като разгледа докладваното от АННА ВЛ. ПЕТКОВА Търговско дело № 20225600900080 по описа за 2022 година

Делото е образувано по искова молба от „Индустриални терени и складове“ ЕАД – София, с която срещу А. Н. М. от ***** се предявява иск с правно основание [чл. 55, ал. 1 предл. първо от ЗЗД](#) във връзка с [чл. 34, ал. 7 от ЗМСМА](#). Претендира се обща сума в размер на 65223,05 лева като получена без правно основание, заедно със законната лихва върху нея от подаване на исковата молба до окончателното ☐ изплащане, както и направените деловодни разноски.

Ищецът твърди, че е правоприемник на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД – ***** . Твърди, че през периода 21.08.2017 година – 04.10.2019 година ответницата изпълнявала функциите на член на съвета на директорите и изпълнителен директор на преобразуваното търговско дружество, въз основа на решение от протокол № 50/09.08.2017 година на Съвета на директорите на принципала на „Национална компания индустриални зони“ ЕАД – град София и решение от протокол № 1/15.08.2017 година на Съвета на директорите на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД. В това си качество ответницата получила нетни месечни възнаграждения както следва: м. август 2017 год. - 842,34 лева; м. септември и октомври 2017 година по 2171,84.00 лева; м. ноември 2017 година - 525,36 лева; м. декември 2017 година - 2033,85 лева, общо за посочените месеци от 2017 година - 7 745, 23 лева; 2/ за м. януари 2018 година - 2394,73 лева; за м. февруари - м. декември 2018 година по 2431,55 лева месечно, общо за посочените месеци на 2018 година — 29 141,78 лева; 3/ м. януари - м. септември 2019 година включително - по 2651,94 лева и м. октомври 2019 година - 340,08 лева, общо за посочените

месеци на 2019 година - 24 207,54 лева. Или общо за исковия период ответницата получила общо възнаграждения в размер на 61 094.55 лева. Освен това, ответницата получила и обезщетенията по чл. 15.1, съответно по чл.16.1 от двата договора за възлагане на управление в размер общо на 4 128,50 лева нетно, с платежни нареждания от 18.02.2022 година. В същото време, от електронната страница на ОИК – Свиленград ищецът установил, че през целия исков период ответницата била и общински съветник в Община – Свиленград, като същата била избрана в това □ качество на местните избори през м. октомври 2015 година с Решение № 200-МИ/26.10.2015 година на ОИК- Свиленград. Ищецът твърди, че тези суми ответницата получила без правно основание, тъй като съгласно чл. 34, ал. 7 от ЗМСМА общинският съветник може да участва като представител на държавата в органите на управление или контрол на търговските дружества с държавно участие в капитала или на юридическите лица, създадени със закон, за което не получава възнаграждение.

Ето защо претендира, че получената от ответницата сума като възнаграждение за работата ѝ и обезщетения като член на СД и изпълнителен директор на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД – ***** за процесния период, докато едновременно с това е била и общински съветник в Община - Свиленград е недължимо платена, получена от нея без правно основание. Моли ответницата да бъде осъдена да му заплати сумата 65223,05 лева като получена без правно основание, в нарушение на чл. 34, ал. 7 от ЗМСМА, ведно със законната лихва, считано от подаване на исковата молба – 08.07.2022 година. до окончателното и изплащане, както и разноските по делото.

Ответницата А. Н. М., представлявана от адв. Г. Е., заема становище за допустимост, но неоснователност на предявения иск. Не оспорва обстоятелствата относно това, че е била член на Съвета на директорите и изпълнителен директор на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД през периода 21.08.2017 година – 04.10.2019 година, както и че през целия този период е била и общински съветник в Община - Свиленград. Не се оспорва и получаването на възнаграждения – ежемесечно, така както твърди ищецът, в общ размер на сумата 61 094,55 лева за работата като член на СД и изпълнителен директор на ищцовото дружество, както и обезщетения в общ размер 4128,50 лева за оставане без работа, по същите договори. Твърди обаче, че сумите са получени от нея на законно основание – сключени два договора за управление с принципала (в качеството на член на СД и в качеството на изпълнителен директор). С аргумент, че получаваните от нея

възнаграждения имат характер на периодични плащания, ответницата въвежда възражение за погасяване на иска за всички претендирани суми преди 08.07.2019 година (или общо за сумата 53375,15 лева) за погасени по давност, на основание чл. 111 б. „в“ от ЗЗД или чл. 111 б. „а“ от ЗЗД. Обяснява, че не е знаела за законовата забрана да получава възнаграждение по двата договора за възлагане на управлението и не ☐ било поставяно като условие – да няма качество на общински съветник или да бъде лишена от възнаграждение по договорите за управление заради качеството, което има по изборната длъжност общински съветник. Настоява, че е налице и законово основание за получаване на възнаграждение по договорите за управление – чл. 244 ал. 4 от ТЗ. Относно претендираната от ищеца сума 4128,50 лева ответницата изтъква, че тя съставлява общия нетен размер на обезщетение по чл. 15.1 и чл. 16.1 от двата договора за възлагане на управление. А след като тези суми нямат характера на възнаграждения, то за тях се явява неприложима разпоредбата на чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА. Освен това, в тази сума било включено и обезщетение за оставане без работа в размер на 525 лева, съответно по чл. 17 и чл. 20 от двата процесни договора, които били предмет на друго дело – гр.д. № 353/2022 година, висящо пред РС-Сливница и били изплатени от дружеството. С тези доводи моли съда да отхвърли предявените искове изцяло или частично и да ☐ присъди направените по делото разноски за адвокатско възнаграждение.

Ищецът подава допълнителна искова молба, с която поддържа, че претенцията му по чл. 55 ал. 1 от ЗЗД се отнася за единен дълг, а не за множество периодични плащания. Поради това правилата за давността по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД били неотносими и се прилагала общата петгодишна давност. Настоява, че забраната по чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА се отнася и за изплатените на ответницата обезщетения по чл. 15.1 и по чл. 16.1 от двата договора за възлагане на управление, тъй като те произтичат от тези договори и заместват възнагражденията по тях.

С допълнителния отговор ответницата заявява, че поддържа зетото с отговора становище и всички въведени с него възражения и искания.

Хасковският окръжен съд, като съобрази становищата на страните и след като прецени събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено следното:

С оглед заетите от страните позиции по спора, с доклада си по делото съдът прие за безспорно това, че в исковия период 21.08.2017 година – 04.10.2019 година ответницата е заемала длъжността общински съветник в Общински съвет – Свиленград. Това обстоятелство се установява и от представените и приети като доказателства удостоверение, издадено от Общински съвет – Свиленград(л.139) и удостоверение за избран общински съветник (л.138). Няма спор и за това, че ответницата е изпълнявала функциите на член на съвета на директорите и изпълнителен директор на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД с ЕИК *****, въз основа на решение от протокол № 50/09.08.2017 година на Съвета на директорите на принципала на „Национална компания индустриални зони“ ЕАД – град София и решение от протокол № 1/15.08.2017 година на Съвета на директорите на „Свободна зона – Свиленград“ ЕАД. Това обстоятелство се установява и от извършената от съда справка по партията на дружеството-ищец в ТРРЮЛНЦ.

Безспорно е между страните, че ищцата е получила нетни месечни възнаграждения както следва: м. август 2017 год. - 842,34 лева; м. септември и октомври 2017 година по 2171,84.00 лева; м. ноември 2017 година - 525,36 лева; м. декември 2017 година - 2033,85 лева, общо за посочените месеци от 2017 година - 7 745, 23 лева; 2/ за м. януари 2018 година - 2394,73 лева; за м. февруари - м. декември 2018 година по 2431,55 лева месечно, общо за посочените месеци на 2018 година — 29 141,78 лева; 3/ м. януари - м. септември 2019 година включително - по 2651,94 лева и м. октомври 2019 година - 340,08 лева, общо за посочените месеци на 2019 година - 24 207,54 лева. Или общо за исковия период общо възнаграждения в размер на 61 094.55 лева. Безспорно е и това, че ответницата е получила обезщетения по чл. 15.1, съответно по чл.16.1 от двата договора за възлагане на управление в размер общо на 4 128,50 лева нетно, с платежни нареждания от 18.02.2022 година.

По делото е назначена и изслушана съдебно – счетоводна експертиза с в.л. М. Ц., заключението на което съдът възприема изцяло. Заключението установява получените от ответницата брутни и нетни възнаграждения за процесния период, за всеки конкретен месец, както и общия им размер: нетно възнаграждение в размер на 61094,55 лева и обезщетения в общ размер 4128,50 лева.

При така установената фактическа обстановка съдът стига до следните изводи:

Предявени са два обективно кумулативно съединени осъдителни иска: Главен – претенция за неоснователно обогатяване в хипотезата на чл. 55 ал. 1 предл. 1 ЗЗД във връзка с чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА, с която ищецът иска връщане на исковата сума 65223,05 лева като платена без основание (при начална липса на основание). Акцесорен – претенцията с правно основание чл. 86 ал. 1 от ЗЗД за законната лихва от датата на подаване на исковата молба 08.07.2022 година до окончателното разплащане. На твърденията и претенциите на ищеца ответницата противопоставя правни възражения за наличие на законно основание да получи сумата по главницата – чл. 244 ал. 4 от ТЗ; за неотносимост на забраната по чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА към обезщетенията за оставане без работа, изплатени на основание процесните договори в общ размер 4128,50 лева; за приложение на института на погасителната давност по чл. 111 б. „а“ и „в“ от ЗЗД.

По делото е безспорно установено, че А. Н. М. е била член на съвета на директорите и изпълнителен директор на ищцовото дружество през периода 21.08.2017 година – 04.10.2019 година, както и, че през този период е била и общински съветник в Общински съвет Свиленград. По повод осъществяване на дейността си като член на съвета на директорите и изпълнителен директор А. М. е била страна по договор за управление по смисъла на чл. 244 ал. 7 ТЗ. Няма спор по делото и се установява от заключението на извършената ССЧЕ, въз основа на този договор ответницата е получила възнаграждение и обезщетения в общ размер на 65223,05 лева при забраната на чл. 34 ал. 7 от Закона за местното самоуправление и местната администрация, която е с адресати лица, участващи в органите на управление или контрол на търговски дружества с държавно участие и едновременно с това осъществяващи функциите на общински съветници. Според разпоредбата на чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА общинският съветник може да участва като представител на държавата в органите за управление и контрол на търговските дружества с държавно участие в капитала, за което не получава възнаграждение. Това е императивна правна норма, установяваща забрана да се получава възнаграждение от общинския съветник, която не позволява разширително тълкуване. Разпоредбата на чл. 244 ал. 4 от ТЗ не

установява изключение от това правило, ето защо възражението на ответницата за наличие на законно основание за получаване на сумата се явява неоснователно. Повече от това, клаузата на чл. 9 от договора за управление (в качеството на член на съвета на директорите), обвързващ двете страни по делото, предвижда, че членовете на Съвета на директорите не получават възнаграждение за изпълнение на задълженията си по този договор, ако заемат длъжността заместник-министър, едноличен орган, негов заместник или член на колегиален орган по смисъла на чл. 19 ал. 4 от Закона за администрацията, областен управител или заместник областен управител, държавен служител, назначен по трудов договор в държавната администрация или "друга длъжност, която е посочена в закон, като пречка за получаване на възнаграждение". Именно разпоредбата на [чл. 34, ал. 7 от ЗМСМА](#) е тази правна норма, която установява забрана да се получава възнаграждение от всички органи на управление и контрол в търговските дружества с държавно участие в капитала. Т.е. не само по силата на закона – чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА, но и по силата на сключения договор за възлагане на управление като член на съвета на директорите на ответницата е било забранено да получава възнаграждение през периода, препокриващ се с периода на нейната дейност като общински съветник. Ето защо полученото от нея възнаграждение в размер на 61094,55 лева се явява платено при начална липса на основание и по правилото на чл. 55 ал. 1 пр. 1 от ТЗ ответницата следва да го върне на дружеството-ищец.

По делото е установено, че освен сумата 61094,55 лева ответницата е получила по същия договор сумата 4128,50 лева – обезщетения по чл. 15.1 от договора за управление като член на съвета на директорите и чл. 16.1 от договора за управление като изпълнителен директор. Тези обезщетения заместват възнаграждение на член на съвета на директорите/изпълнителен директор, което би било дължимо ако договорите не бяха прекратени предсрочно. Следователно, с оглед правната природа на тези плащания те също попадат под забраната по чл. 34 ал. 7 от ЗМСМА, платени са от ищеца на ответницата недължимо и подлежат на връщане.

Относно ответниковото възражение за погасяване на вземането вследствие на неоснователно обогатяване, Пленумът на ВС се е произнесъл с т.7 от Постановление № 1/1979 г., с която е разяснено, че вземанията, произтичащи от фактическите състави на неоснователното обогатяване, се

погасяват с изтичане на общата петгодишна давност по чл.110 ЗЗД, която в случаите на чл.55 от ЗЗД започва да тече от деня на престацията довела до неоснователното обогатяването. В настоящия случай ищцовото дружество е входирано исквата си молба в регистратурата на ХОС на 08.07.2022 година, а най-ранното от процесните плащания датира от 21.11.2017 година. Следователно, петгодишният срок не е изтекъл и правото на ищеца на съдебно притезание за връщане на процесните суми не е погасено по давност. Неоснователно е възражението на ответницата за приложение на кратката тригодишна давност по чл. 111 б. „в“ от ЗЗД. Действително, в съдебната практика устойчиво се приема, че вземанията, произтичащи от договор за управление на търговско дружество, са такива за периодични плащания и се погасяват с тригодишна погасителна давност /чл. 111, б. "в" ЗЗД/, а не с общата петгодишна. Но това правило ще бъде приложимо при искове по чл. 79 ал. 1 от ЗЗД във връзка с чл. 286 от ЗЗД вр. чл. 244 ал. 7 от ТЗ, предявени от довереника (респ. член на съвета на директорите или изпълнителен директор) срещу доверителя (дружеството, възложило управлението) за дължимо, но неизплатено възнаграждение, а не по исковете, основани на твърдение за неоснователно обогатяване.

Освен по основание, искът е доказан и по размер. От заключението на ССЧЕ се установява, че определените месечни възнаграждения и обезщетения са били превеждани на ответницата, а и тя не отрича това обстоятелство. Сумарно е получена сумата от 65223,05 лева, т.е. искът по чл. 55, ал. 1 предл. първо ЗЗД е основателен в пълния му размер и така следва да бъде уважен.

С оглед изводите за основателност на главния иск, основателна се явява и акцесорната претенция за законните лихви от момента на подаване на исквата молба.

В полза на ищеца следва да се присъдят направените пред първата инстанция разноси в размер на сумата 4 628,92 лева, за понасянето на които се представят надлежни писмени доказателства.

Мотивиран така, съдът

РЕШИ:

ОСЪЖДА А. Н. М. с ЕГН ***** от *****, ул. „Васил Левски“ № 32 да заплати на „Индустриални терени и складове“ ЕАД с ЕИК

*****, със седалище и адрес на управление ***** **сумата 65223,05 лева**, формирана както следва: 1) получени без правно основание нетни месечни възнаграждения по договори от 21.08.2017 година за управление като член на съвета на директорите и изпълнителен директор: м. август 2017 год. - 842,34 лева; м. септември и октомври 2017 година по 2171,84.00 лева; м. ноември 2017 година - 525,36 лева; м. декември 2017 година - 2033,85 лева, общо за посочените месеци от 2017 година - 7 745, 23 лева; 2/ за м. януари 2018 година - 2394,73 лева; за м. февруари - м. декември 2018 година по 2431,55 лева месечно, общо за посочените месеци на 2018 година — 29 141,78 лева; 3/ м. януари - м. септември 2019 година включително - по 2651,94 лева и м. октомври 2019 година - 340,08 лева, общо за посочените месеци на 2019 година - 24 207,54 лева; 2) получени без правно основание обезщетения по чл. 15.1, съответно по чл.16.1 от договори, датирани от 21.08.2017 година, за управление като член на съвета на директорите и изпълнителен директор, в размер общо на 4 128,50 лева нетно, с платежни нареждания от 18.02.2022 година; ведно със **законната лихва** върху тази сума от датата на подаване на исковата молба 08.07.2022 година до окончателното разплащане.

ОСЪЖДА А. Н. М. с ЕГН ***** от *****, ул. „Васил Левски“ № 32 да заплати на „Индустриални тереси и складове“ ЕАД с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление *****, **сумата 4 628,92 лева** – деловодни разноски за производството по т.д. № 80/2022 година по описа на ХОС.

Решението подлежи на обжалване в двуседмичен срок от връчването на страните пред Пловдивския апелативен съд, чрез ХОС.

Съдия при Окръжен съд – Хасково: _____